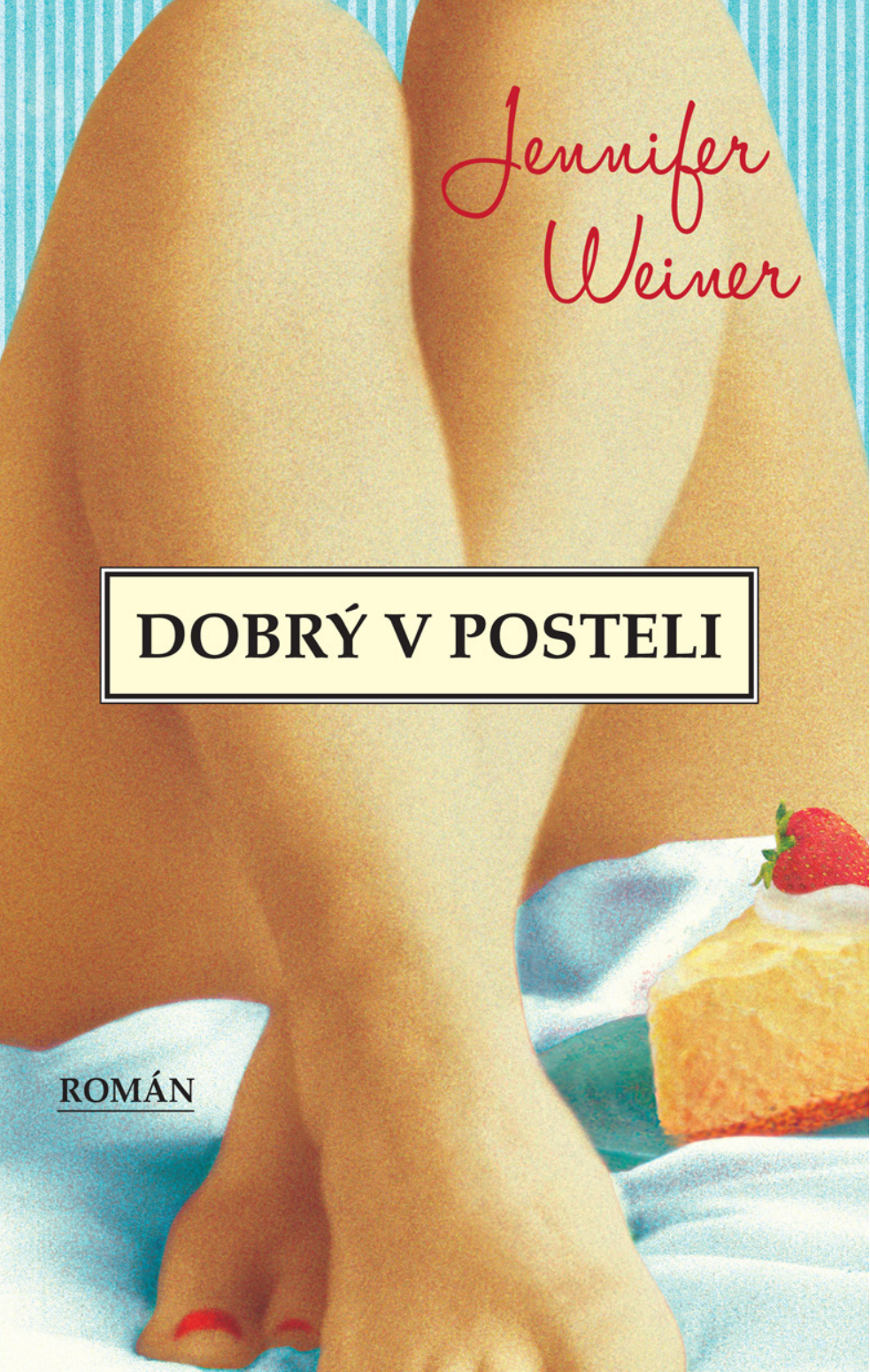

The background of the book cover is a soft-focus illustration of a person's legs and feet. The person is lying down on a light blue, textured surface, possibly a bedsheet. Their legs are spread apart, and their feet are visible at the bottom of the frame. The skin is a warm, golden-brown color. In the upper right corner, the author's name is written in a red, cursive script. In the center, the title is enclosed in a white rectangular box with a thin black border. In the lower left, the word 'ROMÁN' is printed in a simple, black, sans-serif font. In the lower right, there is a small, detailed illustration of a slice of yellow cake with white frosting and a single red strawberry on top.

*Jennifer
Weiner*

DOBRÝ V POSTELI

ROMÁN

Jennifer
Weiner

DOBRÝ V POSTELI

2015

Copyright © 2001 by Jennifer Weiner
Translation © 2015 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu GOOD IN BED,
vydaného nakladatelstvím Pocket Books, New York 2001,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi a tomto překladu první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2015

ISBN 978-80-7498-022-0

Mé rodině

Domov, tak teskný. Zůstal, jak byl
zabydlen těmi, kdo ho opustili,
jako by toužil zlákat je zpět. Oloupen
o ty, jimž by lahodil, teď chřadne
a odvahu nemá ztrátu vytěsnit
a vrátit se zpět, kde začínal
jásavou snahou strefit správný řád,
jež zdálky minula svůj cíl. Vidiš, jaký byl.
Pohleď na ty fotky, na ty přístroje.
Ty noty u piana. Na tamtu vázu.

Philip Larkin

Láska vůbec, vůbec, vůbec není taková, jak se říká.

Liz Phair

Část první

DOBRÝ V POSTELI

„Už jsi to viděla?“ zeptala se Samantha.

Sklonila jsem se k počítači, aby šéfredaktorka neslyšela, že si vyřizuju soukromý hovor.

„Co jestli jsem viděla?“

„Ale nic. Kašli na to. Proberem to, až budeš doma.“

„Co jestli jsem viděla?“ nenechala jsem se odbýt.

„Nic,“ zopakovala Samantha.

„Samantho, nevolala bys mi uprostřed dne, kdyby o nic nešlo. Tak ven s tím. Koukej to vyklopit.“

Samantha si povzdechla. „No dobře. Ale nevybíjej si vztek na poslovi špatných zpráv, jo?“

Začínaly se mě zmocňovat obavy.

„Nejnovější číslo *Moxie*. Obratem si ho kup, Cannie.“

„Proč? Co se děje? Načapala mě módní policie?“

„Zaběhni si pro něj do trafiky. Počkám na telefonu.“

Takže jde o něco důležitého. Samantha byla nejen moje nejlepší kamarádka, ale taky právnička v renomované advokátní kanceláři Lewis, Dommel a Fenick. To ona nechávala

druhé čekat na telefonu, případně pověřila svou asistentku, ať jim řekne, že zrovna nemůže, protože má schůzku. Sama zásadně na nikoho nečekala. „Byl by to projev slabosti,“ tvrdila. Zamrazilo mě v zádech z neblahé předtuchy.

Sjela jsem výtahem do vstupní haly *Philadelphia Examineru*, zamávala hlídači u dveří a došla si ke stánku s novinami, kde se časopis *Moxie* vyjímal na stojanu vedle dalších podobných, *Cosmopolitanu*, *Glamouru* a *Mademoiselle*. Byl k nepřehlédnutí, protože na obálce pózovala modelka v úboru posestém třpytivými flitry a upoutávky kolem ní křičely: „Jednou je málo: Mnohonásobný orgasmus snadno a rychle!“ a „To zvládnete levou zadní: Čtyři supertipy pro dokonalé pozadí!“ Po kratičkém zaváhání jsem ho popadla, přihodila k nákupu ještě pytlíček bonbónů M&M's, zaplatila přežvykujícím prodáváči a vrátila se nahoru do kanceláře.

Samantha pořád čekala na lince. „Stránka 132,“ řekla.

Usadila jsem se, hodila si do pusy pár bonbónů a nalistovala příslušnou stránku. Ukázalo se, že je na ní pravidelná rubrika nazvaná „Dobry v posteli“ – psali ji muži a měla běžným čtenářkám pomoci pochopit, jak jejich partneři uvažují... anebo mnohdy spíš neuvažují. Chvilku mi trvalo, než si můj mozek spojil jednotlivá písmena a ta se smysluplně poskládala. „Milovat korpulentní ženu,“ stálo v titulku. A pod tím jméno autora: „Bruce Guberman.“ S Brucem Gubermanem jsem přes tři roky chodila, ale před třemi měsíci jsme se rozhodli, že si dáme pauzu. Tou „korpulentní ženou“ jsem podle všeho byla já.

Znáte to, jak ve strašidelných příbězích postava občas řekne: „Úplně se mi zastavilo srdce“? Tak přesně to se mi stalo. Nepřeháním. Vzápětí jsem ucítila, jak se mi zase rozbuši-

DOBŘÝ V POSTELI

lo, jak mi tepe v zápěstích, v krku, v konečcích prstů. Zježily se mi chloupky na šíji. Zledovatěly mi ruce. Když jsem si četla první větu, slyšela jsem, jak mi burácí krev v uších: „Nikdy nezapomenu na den, kdy jsem zjistil, že moje přítelkyně váží víc než já.“

Samantin hlas jako by ke mně doléhal z ohromné dálky: „Cannie? Jsi tam, Cannie?“

„Já ho zabiju!“ zachrčela jsem.

„Zhluboka dýchej,“ radila mi Samantha. „Nadechuj se nosem a vydechuj pusou.“

Moje šéfová Betsy udiveně vykoukla zpoza přepážky oddělující naše pracovní stoly. „Stalo se něco?“ naznačila pohybem rtů. Pevně jsem zavřela oči. Sluchátka s mikrofonom mi bůhvíjak sjela z hlavy a přistála na koberci. „Dýchej!“ ozýval se slabounce z podlahy Samantin plechově zkreslený hlas. Sípavě jsem lapala po dechu. Cítila jsem na zubech čokoládu a kousíčky cukrové polevy z bonbónů. Z prostředku stránky na mě tučným růžovým písmem křičela věta, kterou vytrhli z Bruceova článku jako upoutávku: „Milovat korpušentní ženu, to chce v našem světě pořádnou dávku odvahy.“

„Cože? To se mi snad jenom zdá! Zabiju ho!“

To už u mě byla Betsy a pokoušela se mi nakouknout přes rameno do časopisu na klíně. Zpovzdálí po nás pošilhávala Gabby, moje zákeřná kolegyně; zaujatě mhouřila hnědá korálková očka, aby jí neunikl sebemenší náznak potíží, a tučné prsty měla připravené na klávesnici, aby se o špatné zprávy obratem podělila s kamarády. Zaklapla jsem časopis. Zhluboka jsem se nadechla a gestem naznačila Betsy, ať se vrátí na své místo.

Samantha trpělivě vyčkávala na lince. „Tys o tom nevěděla?“

„O čem? Že chodit se mnou považoval za odvážný počin?“ Pokusila jsem se o pohrdavé odfrknutí. „Co teprve kdyby si zkusil, jaké je to v mojí kůži.“

„Nevědělas, že se uchytil v *Moxie*?“

Nalistovala jsem tiráž, kde byly kratičké profily autorů, spolu s rádoby uměleckými černobílými portrétními fotkami. Bruce mezi nimi nechyběl; vlasy dlouhé po ramena mu povlávaly v nepochybně umělém větru. Nelichotivě jsem si pomyslela, že vypadá jako Yanni. „Tento měsíc se k týmu *Moxie* připojil Bruce Guberman, který píše do rubriky ‚Dobrá v posteli‘. Je to spisovatel na volné noze, žije v New Jersey a momentálně pracuje na svém prvním románu.“

„Na prvním *románu*?“ ucedila jsem. Tedy spíš vyjekla. Několik lidí se po mně otočilo. Betsy už zase ustaraně nakukovala přes přepážku a Gabby se rozeběhly prsty po klávesnici. „Ten parchant prolhaná!“

„Netušila jsem, že píše román,“ řekla Samantha. Určitě by moc ráda změnila téma.

„Ten pomalu nesesmolí ani dvojřádkové poděkování,“ řekla jsem a zase nalistovala stránku 132.

„Nikdy bych si o sobě nemyslel, že letím na boubelky,“ pustila jsem se do čtení článku. „Ale když jsem potkal C., propadl jsem jejímu důvtipu, jejímu smíchu, jiskře v jejích očích. Rozhodl jsem se, že se s jejím tělem prostě smírím.“

„ZABIJU HO!“

„Tak už ho konečně zabij a přestaň mlít pantem,“ utrousila Gabby a posunula si na nose tlusté brýle.

Betsy už zase stála na nohou a mně se tráslý ruce a zničehonic se barevné bonbóny válely všude po podlaze a křupaly mi pod kolečky židle.

DOBRÝ V POSTELI

„Už musím končit,“ prohlásila jsem a zavěsila.

„Jsem v pohodě,“ řekla jsem Betsy. Ustaraně si mě změřila, ale zalezla zpátky.

Až napotřetí se mi povedlo vyťukat Bruceovo telefonní číslo správně, a když mi ze záznamníku jeho hlas s bohorovným klidem oznámil, že momentálně není k dispozici, ruply mi nervy, zavěsila jsem a zavolala Samantě.

„Dobrý v posteli, no to mě podrž,“ zavrčela jsem. „Měla bych zavolat jejich šéfredaktorovi. Je to vylhaná sebepropagace. Jestlipak si vyžádali nějaké reference? Mně nikdo nevolal.“

„Mluví z tebe vztek,“ řekla Samantha. Od chvíle, kdy začala chodit se svým instruktorem jógy, měla plnou pusou filozofických řečí.

„Boubelky?“ Za víčky mě štípaly slzy. „Jak mi to může udělat?“

„Přečetlas sis to až do konce?“

„Ne, jenom začátek.“

„Možná bys to ani neměla číst dál.“

„Je to čím dál horší?“

Samantha si povzdechla. „Fakt to chceš vědět?“

„Ne. Jo. Ne.“ Vyčkávala jsem. Samantha taky vyčkávala. „Jo. Pověz mi to.“

Samantha si zase povzdechla. „Přirovnává tě... k Monice Lewinské.“

„Kvůli postavě, nebo orálnímu sexu?“ Pokusila jsem se zasmát, ale vyšel z toho přidušený vzlyk.

„A píše o... moment, hned si to najdu. O tvém *objemu*.“

„Panebože...“

„Taky tvrdí, že jsi k nakousnutí,“ snažila se mi zlepšit náladu. „A baculinka. To je prima výraz, ne?“

„Prokristapána. Za celou tu dobu, co jsme spolu chodili, se ani slovem nezmínil, že...”

„Dalas mu kopačky. Má na tebe vztek,” řekla Samantha.

„Nedala!” zařvala jsem. „Jenom si dáváme pauzu. Odsouhlasil mi to!”

„Co jiného měl taky dělat?” namítla Samantha. „Když mu řekneš: ‚Mám dojem, že potřebujeme jít načas od sebe,‘ může ti to buď odsouhlasit, dát si odchod a uchovat si aspoň cary důstojnosti, anebo se tě může doprošovat, ať s ním zůstaneš, a být za ňoumu. Vybral si důstojnost.”

Přejela jsem si rukama hnědé vlasy, které mi sahaly k bradě, a pokoušela se odhadnout rozsah škod. Kdo všechno to četl? Kdo všechno ví, že C. jsem já? Ukázal to Bruce všem svým kamarádům? Viděla to moje sestra? Nebo nedejbože dokonce máma?

„Už musím končit,” řekla jsem zase Samantě. Odložila jsem sluchátka, vstala a rozhlížela se po redakci *Philadelphia Examineru* – desítky lidí, většinou bělochů ve středním věku, a všichni buď ťukali do klávesnic, anebo shluklí kolem televizních obrazovek sledovali CNN.

„Nevíte někdo, jak si v tomhle státě obstarat střelnou zbraň?” nadhodila jsem do prostoru.

„Zrovna o tom píšeme sérii článků,” ozval se Larry, který vedl rubriku místních zpráv – drobný vousáč s vyjukaným výrazem, který bral všechno naprosto vážně. „Zdá se, že zákony jsou hodně benevolentní.”

„Čekací doba je čtrnáct dní,” houkl jeden ze sportovních redaktorů.

„Jen pokud je člověku pod pětadvacet,” opravil ho redakční elév.

DOBŘÍ V POSTELI

„Pleteš si to s auty z půjčovny,“ odbyl ho pohrdavě sporták.

„Zjistíme ti to, Cannie,“ řekl Larry. „Jak moc to spěchá?“

„Hodně.“ Posadila jsem se, ale hned jsem zas vstala. „V Pensylvánii máme trest smrti, že jo?“

„Zrovna o tom píšeme sérii článků,“ řekl znova Larry bez úsměvu.

„Kašli na to.“ Sedla jsem si a zase zavolala Samantě.

„Víš ty co? Nezabiju ho. Smrt je pro něj až moc dobrá.“

„Dělej, jak myslíš,“ řekla chápavě.

„Přidáš se ke mně večer? Přepadneme ho na parkovišti.“

„A uděláme co?“

„To do té doby ještě vymyslím.“

S Brucem Gubermanem jsem se seznámila na večírku a připadalo mi to jako výjev ze života někoho jiného. Nikdy předtím jsem se na žádném večírku nepotkala s chlapem, kterého bych tak zaujala, že by mě obratem pozval na rande. Můj typický modus operandi spočívá v tom, že je udolám svým důvtipem a šarmem a obvykle k tomu ještě přihodím domácí večeři, jejímž zlatým hřebem je košer kuře na česneku a rozmarýnu. U Bruce nebylo kuře vůbec potřeba. S Brucem to byla hračka.

Postávala jsem v rohu obývacího pokoje, odkud jsem měla dobrý rozhled po celé místnosti a snadný přístup k pálivé artyčokové omáčce. Zrovna jsem předváděla matčinu partnerku Tanyu, jak se se zlomenou rukou pokouší jíst krabí klepítko. Takže když jsem poprvé uviděla Bruce, měla jsem zrovna paži připlácnutou k tělu, jako by byla zavěšená na pásce,

pusu dokořán a groteskně zkroucený krk, jak jsem se z imaginárního klepítka pokoušela vysát imaginární maso. Právě jsem se dobrala k okamžiku, kdy jsem si klepítko nedopatřením vrazila do nosní dírky, a pokud se nepletu, tvář jsem měla upatlanou od artyčokové omáčky. Bruce ke mně přistoupil. Byl vysoký, opálený, s kozí bradkou, špinavě blond vlasy staženými do ohonu a vlídnýma hnědýma očima.

„Promiň,“ oslovil mě, „není ti nic?“

Povytáhla jsem obočí. „Ne, není.“

„Vypadala jsi trochu...“ Hlas – příjemný, i když kapku moc vysoký – mu odumřel.

„Divně?“

„Jednou jsem viděl, jak někdo dostal mrtvici,“ řekl. „Vypadalo to podobně.“

To už se vzpamatovala moje kamarádka Brianna. Jednou rukou si otírala slzy od smíchu a druhou ho vzala za paži. „Bruci, to je Cannie,“ představila mě. „Předváděla pantomimu.“

„Aha,“ utrousil Bruce. Očividně si připadal trapně.

„To je v pohodě,“ řekla jsem mu. „Vlastně je dobře, že jsi mě zarazil. Bylo to ode mě pěkně hnusný.“

„Aha,“ zopakoval.

Pusa mi jen jela: „Víš, snažím se být laskavější. Dala jsem si to jako novoroční předsevzetí.“

„Už je únor,“ upozornil mě.

„Mívám pomalejší start.“

„No, aspoň se snažíš.“ Usmál se na mě a odkrácel.

Po zbytek večírku jsem se o něm pokoušela zjistit, co se dá. Přišel s kamarádem, kterého Brianna zná ze školy. Dobré zprávy: má skoro dostudovanou vysokou, což znamená,

DOBŘÍ V POSTELI

že není úplný pitomeček. Je žid stejně jako já. Je mu sedmdvacet. Mně bylo dvacet pět, takže to šlo skvěle dohromady. „A je s ním legrace,“ dodala Brianna, než mi sdělila špatné zprávy: disertaci píše už tři roky nebo dokonce ještě déle, žije uprostřed New Jersey přes hodinu cesty od nás, příležitostně píše články a učí na střední škole a žije ze stipendií a hlavně z peněz od rodičů.

„Je geograficky nežádoucí,“ zdůraznila.

„Ale má hezké ruce,“ opáčila jsem. „A hezké zuby.“

„Je vegetarián,“ upozornila mě.

Zamračila jsem se. „Jak dlouho?“

„Od nástupu na vysokou.“

„Hm. To se třeba dá změnit.“

„A taky je...“ Brianna se odmlčela.

„V podmínce?“ zažertovala jsem. „Závislý na práškách?“

„Tak trochu nedospělý,“ dořekla.

„Je to chlap,“ pokrčila jsem rameny. „Copak takoví nejsou všichni?“

Brianna se rozesmála. „Ale je fajn. Běž si s ním popovídat a uvidíš.“

Celý večer jsem ho sledovala a vnímala jsem, že on sleduje mě. Ale neprohodil se mnou ani slovo. Když večírek skončil, zamířila jsem domů, pořádně zklamaná. Už dlouho jsem nepotkala nikoho, kdo by mě zaujal, a vysoký student Bruce s hezkýma rukama a oslnivě bílými zuby se přinejmenším navenek jevil docela slibně.

Když jsem za sebou venku zaslechla kroky, nenapadlo mě, že by to mohl být on. Napadlo mě to, co napadne každou městskou ženu, když po půlnoci kráčí tmavou ulicí a najednou za sebou uslyší spěšné kroky. Rychle jsem se rozhlédla a snažila se

nahmatat pepřový sprej, který nosím na klíčkách. Na rohu svítila pouliční lampa a přímo pod ní parkovalo auto. Postříkám útočníka sprejem, rozbiju okýnko auta s nadějí, že se spustí alarm, zařvu z plných plic a vezmu nohy na ramena.

„Cannie?“

Otočila jsem se. A on tam přede mnou stál a nesměle se usmíval. „Klídek,“ zasmál se tomu, že mě vystrašil. Doprovodil mě domů. Dala jsem mu svoje telefonní číslo. Příští večer mi zavolal a tři hodiny jsme se vybavovali o všem možném – o škole, rodičích, jeho disertaci, budoucnosti tištěných novin. „Chci se s tebou vidět,“ prohlásil v jednu ráno, zrovna když jsem si v duchu říkala, že jestli hovor rychle neukončíme, budu ráno v práci úplně vyřízená. „Tak jo, tak se někdy uvidíme.“

„Ne někdy,“ řekl Bruce. „Teď hned.“

A za dvě hodiny – cestou špatně zahnul při sjezdu z Franklinova mostu – už mi stál za dveřmi. Připadal mi vyšší, než jsem si ho pamatovala, měl na sobě kostkovanou košili a tepláky, v ruce nesl srolovaný spacák, který voněl letními tábory, a plaše se usmíval. A bylo rozhodnuto.

Teď, víc než tři roky po našem prvním polibku, tři měsíce po rozhodnutí, že si dáme pauzu, a čtyři hodiny po mém zjištění, že do celého světa vytroubil, že jsem korpušentní, stál naproti mně na parkovišti před svým bytem, kde jsme si dali sraz. Zrychleně mrkal, jako vždycky, když byl nervózní. Náruč měl plnou věcí. Byla tam modrá umělohmotná miska, kterou jsem si u něj nechávala, abych měla z čeho krmit své-

DOBŘÝ V POSTELI

ho psa Nifkina. Byla tam fotka v červeném dřevěném rámečku, jak společně pózujeme na útesu na Block Islandu. Byla tam stříbrná kruhová náušnice, která se mu celé měsíce povalovala na nočním stolku. Byly tam tři ponožky a poloprázdňá lahvička parfému Chanel. Tampóny. Zubní kartáček. Různé serepetičky, které během tří let zapadaly do škvír v gauči nebo se ocitly zakopnuté pod postelí. Bruce v našem setkání zjevně viděl příležitost zabít dvě mouchy jednou ranou – přetrpět můj vztek nad rubrikou „Dobří v posteli“ a vrátit mi moje věci. Když jsem viděla všechny ty dívčí cetky nacpané do kartónové krabice od whisky, kterou nejspíš cestou domů z práce sebral v obchodu s alkoholem, měla jsem pocit, jako bych dostala pěstí do břicha. Byl to hmatatelný důkaz, že mezi námi dvěma je opravdu a nezvratně po všem.

„Ahoj, Cannie,“ pozdravil mě odměřeně. Přičilo se mi, jak pořád zběsile mrká.

„Ahoj, Bruci.“ Ze všech sil jsem se snažila, aby se mi ne-trásl hlas. „Jak ti jde psaní románu? Budu v něm taky za hlavní hvězdu?“

Povytláhl obočí, ale mlčel. „Osvěž mi paměť,“ pokračovala jsem. „Kdy během našeho vztahu jsem ti dovolila dělit se o intimní detaily z našeho soužití s několika milióny čtenářů?“

Pokrčil rameny. „Náš vztah je minulost.“

„Jen jsme si dali pauzu.“

Bruce se blahosklonně pousmál. „Ale no tak, Cannie. Oba víme, jak to bylo míněno.“

„Já to mínila přesně tak, jak jsem řekla,“ opáčila jsem. „Na rozdíl od tebe.“

„Jak myslíš,“ utrousil Bruce a pokoušel se mi vecpat věci do rukou. „Nevím, proč tak vyvádíš. Vždyť jsem o tobě ne-

napsal nic špatného.“ Napřímil ramena. „Připadalo mi, že ten článek vyznívá hezky.“

To mi dočista vzalo řeč, což se mi moc často nestává. „Nejsi zkouřený?“ zeptala jsem se. U Bruce to nebyla jen řečnická otázka. „Napsal jsi o mně v časopise, že jsem tlustá. Úplně jsi mě znemožnil. A myslíš si, že jsi neudělal nic špatného?“

„Smiř se s tím, Cannie,“ prohlásil. „Jsi tlustá.“ Sklopil hlavu. „Ale to neznamená, že jsem tě nemiloval.“

Krabička tampónů ho zasáhla doprostřed čela a obsah se rozsypal po parkovišti.

„To je od tebe milý,“ zavrčel.

„Jsi hajzl, že ti není rovno.“ Olízla jsem si rty a ztěžka oddechovala. Ruce se mi třásly, takže napodruhé jsem se netrefila. Zarámovaná fotka se mu odrazila od ramene a břinkla o zem. „Nechce se mi věřit, že jsem někdy, třeba jen na vteřinu, uvažovala o tom, že si tě vezmu.“

Bruce pokrčil rameny, sehnul se, posbíral ženské hygienické potřeby a střepy z rozbitého rámečku a hodil je zpátky do krabice. Naši fotku nechal ležet na zemi.

„Tohle je největší sviňárna, jakou mi kdy někdo provedl,“ vypravila jsem ze staženého hrdla. „Chci, abys to věděl.“ Ale už když jsem to říkala, uvědomovala jsem si, že to není pravda. Když se to vezme kolem a kolem, bylo rozhodně horší, když nás opustil otec. Právě tohle je jedna z mnoha věcí, které mu zazlívám – že mě navždycky připravil o možnost vyčíst někomu, že *tohle je největší sviňárna, jakou mi kdy někdo provedl*, a myslet to vážně.

Bruce zase pokrčil rameny. „Už mě nemusí zajímat, jak ti je. Dalas mi to jasně najevo.“ Napřímil se. Doufala jsem, že bude naštvaný – že bude třeba dokonce běsnit –, jenže ne-

DOBŘÝ V POSTELI

ztrácel bohorovný klid, kterým mě doháněl k šílenství. „To tys to takhle chtěla, nezapomínej.“

„Jenom jsem chtěla pauzu. Chtěla jsem si všechno pořádně promyslet. Měla jsem ti prostě dát kopačky. Jsi...“ Zase mi došla slova. Přemýšlela jsem, co nejhoršího bych mu mohla říct, hledala jsem výraz, kterým bych ho aspoň trochu ranila, vytočila a zahanbila, tak jako on mě. „Jsi trapnej zakrslík,“ vmetla jsem mu do tváře a vložila do toho slova veškerou nenávisť, na jakou jsem se zmohla, aby mu bylo jasné, že tím míním jak jeho duševní obzory, tak i leccjaké další proporce.

Přešel to mlčením. Ani se na mě nepodíval. Prostě se otočil na patě a odkráčel.

Samantha nechala celou dobu běžet motor. „Držíš se?“ zeptala se mě, když jsem s krabicí přimáčknutou k hrudi vklouzla na sedadlo spolujezdce. Mlčky jsem přikývla. Samantha mě nejspíš považuje za hysterku. Ale ani jsem nečekala, že mě v téhle situaci bude chápat. Měří skoro metr osmdesát, má černočerné vlasy, bledou pleť a výrazné, vysoko posazené lícní kosti, takže připomíná Anjeliku Hustonovou zamlada. A je hubená. Je štíhlá jako proutek a nestojí jí to sebemenší námahu. Kdyby si mohla vybrat ze všeho jídla na světě, nejspíš by sáhla po čerstvé broskvi a celozrnném křupavém chlebu. Kdybychom nebyly nejlepší kamarádky, nejspíš bych ji nenáviděla. A i když jsme, mám občas co dělat, abych jí nezáviděla, že jí stačí pár soust, zatímco já vymetu talíř až do dna a nádavkem dorazím její nedojedenou porci. Jestli si kvůli své tváři a postavě může na něco stěžovat, tak leda na nadbytek mužské pozornosti. Nikdy nepochopí, jaké to je žít v mém těle.

Podívala se po mně. „Nech mě hádat. Mezi vámi dvěma je po všem.“

„Trefa,“ utrousila jsem polohlasem. V puse jsem měla pachut, jako bych spolykala popel, a soudě podle odrazu v okénku jsem byla bílá jako stěna. Zírala jsem do krabice na svoje knížky, náušnice a rtěnku značky MAC, kterou jsem považovala za ztracenou.

„Není ti nic?“ zeptala se Samantha vlídně.

„Ne, jsem v pohodě.“

„Nechceš si zajít na drink? Nebo na večeři? Nebo do kina?“

Přimáčkla jsem si krabici k hrudi ještě pevněji a zavřela jsem oči, abych neviděla, kde jsme, abych se nemusela dívat, jak jedeme po silnicích, po kterých jsem tolikrát jezdila k němu. „Ne, nejvíc ze všeho chci domů.“

Doma mi na záznamníku blikaly tři vzkazy. Ignorovala jsem je. Převlékla jsem se z pracovního oblečení do tepláků a trička a bosa došla do kuchyně. Z mrazáku jsem vytáhla citrónovou ledovou tříšť. Z horní police ve spíži láhev tequily. Vyklopila jsem tříšť do mísy, zalila tequilou a hmátla po lžici. Pak jsem se zhluboka nadechla, pořádně jsem si z mísy nabrala, usadila jsem se na gauči čalouněném modrou džínovinou a přinutila se pustit do čtení.

Milovat korpulentní ženu

Bruce Guberman

Nikdy nezapomenu na den, kdy jsem zjistil,
že moje přítelkyně váží víc než já.

DOBŘÍ V POSTELI

Šla se projet na kole, já se doma díval na fotbal a listoval si časopisy na jejím nočním stolku a vtom na mě vypadl zápisník z kurzů Strážců váhy – sešitek tak akorát do dlaně, kam si zapisovala, co kdy snědla a co dalšího má v úmyslu sníst a jestli za den vypila osm sklenic vody. Stálo tam její jméno. A identifikační číslo. A taky její váha, kterou tu jako správný džentlmen neuvedu. Postačí říct, že mě to číslo zaskočilo.

Věděl jsem, že C. je pořádný kus ženské. Rozhodně byla rozměrnější než ženy, které se na televizní obrazovce nakrucují v plavkách a s elegancí vrbového proutku se vlní v sitkomech a seriálech z nemocničního prostředí. A taky rozhodně rozměrnější než kterákoli z žen, se kterými jsem chodil dřív.

Jo? pomyslela jsem si s opovržením. Kterákoli z těch celých dvou?

Nikdy bych si o sobě nemyslel, že letím na boubelky. Ale když jsem potkal C., propadl jsem jejímu důvtipu, jejímu smíchu, jiskře v jejích očích. Rozhodl jsem se, že se s jejím tělem prostě smírím.

Ramena měla široká jako já, ruce skoro stejně velké a od prsou k břichu a od boků ke kolenům byla samá rozkošná láková křivka. Obejmout ji bylo jako vplout do bezpečného přístavu. Jako vracet se domů.

Jenže vyrazit si s ní mezi lidi nebylo zdaleka tak příjemné. Možná jsem příliš podléhal společenským očekáváním, konvencím, které mužům diktují, po čem mají toužit, a ženám, jak mají vypadat. Anebo jim spíš podléhala C. Byla urputnou bojovnicí ve válce s vlastním tělem. S výškou skoro metr osmdesát, figurou hokejového obránce a váhou, která by hladce zapadla na soupisku profesionálního ragbyového týmu, se těžko mohla zneviditelnit.

Ale já věděl, že kdyby to šlo, kdyby se díky všemu tomu klopení hlavy a hrbení zad a beztvarym černým svetrům mohla rozplynout a vypařit, bez váhání by to udělala. Vůbec ji netěšilo to, co se mně tak líbilo – její proporce, její objem, to, že je baculinka k nakousnutí.

Pořád jsem jí opakoval, že je krásná, ale nevěřila mi. Dušoval jsem se, že je mi to fuk, ale věděl jsem, že jí to fuk není. Já byl jenom jeden osamělý hlas – a hlas světa byl silnější. Vnímál jsem její stud, vnímál jsem ho, jako by šel spolu s námi po ulici, jako by seděl mezi námi v kině, jako by se choulil a čekal, až někdo pronese to slovo, které považovala za nejsprostší na světě – *tlustá*.

Věděl jsem, že to není jen paranoia. Vždyť člověk v jednom kuse slýchá, že tloušťka je poslední společensky únosný předsudek, že tlustí lidé jsou v našem politicky korektním světě jediný bezpečný terč. Zkuste si chodit s ženou nadstandardních rozměrů a poznáte to na vlastní

DOBŘÍ V POSTELI

kůži. Zakusíte, jak se po ní druzí dívají a jak se dívají po vás, že jí děláte společnost. Budete jí chtít na Valentýna koupit spodní prádlo a zjistíte, že běžné velikosti končí, kde ona začíná. Kdykoli si s ní vyrazíte na večeři, budete se muset dívat, jak se trápí – jak se snaží najít kompromis mezi tím, co by chtěla a co si je ochotná dovolit, a kompromis mezi tím, co by si dala normálně a co si tróufne jíst na veřejnosti.

A jak pečlivě zvažuje, co si může dovolit říct.

Pamatuju si, že když propukla kauza Moniky Lewinské, napsala C. do novin, kde pracuje, její zanícenou obhajobu – poukázala na to, že stážistku z Bílého domu podrazila ve Washingtonu Linda Trippová a ještě hůř ji podrazili její kamarádi z Beverly Hills, kteří ochotně prodávali svoje vzpomínky na Moničinu středoškolská léta časopisům *People* a *Inside Edition*. Když článek vyšel, zahrnuly C. nenávistné dopisy. Jeden pisatel začal takhle: „Podle toho, co jste napsala, je nabíledni, že jste obézní a nikdo vás nemá rád.“ Právě ten dopis – a ten výraz – ji zasáhl víc než všechny ostatní. Vyplývalo z něj, že pokud platí to první – že je obézní –, pak musí platit i to druhé, že ji nikdo nemá rád. Jako by podobat se Lewinské bylo horší než někoho zradit nebo být úplně hloupá. Jako by tloušťka byla zločin.

Milovat korpulentní ženu, to chce v našem světě pořádnou dávku odvahy a možná je to stejně marnost nad marnost. Když jsem miloval

C., věděl jsem, že miluju ženu, která je přesvědčená, že si ničí lásku nezaslouží.

A teď, když je po všem, nevím, kam nasměrovat svůj hněv a smutek. Proti světu, který měl na svědomí její negativní vztah ke svému tělu – i k sobě samé – a pochybnosti, jestli je žádoucí? Proti C., že nebyla dost silná, aby světu dokázala vzdorovat? Anebo proti sobě, že jsem ji nemiloval natolik, abych ji přiměl věřit v sebe samu?

Zhroucená na podlaze před gaučem jsem probřečela celé *Svatby celebrit*. Zatímco v televizi jedna vychrtlá modelka za druhou říkala před oltářem „ano“, koulely se mi po bradě slzy a kapaly mi na košili. Brečela jsem kvůli Bruceovi, který mi rozuměl mnohem víc, než jsem mu přiznávala, a možná mě miloval víc, než jsem si zasloužila. Mohl mi dát přesně to, po čem jsem prahla, přesně to, v co jsem doufala. Mohla jsem si ho vzít za manžela. A já ho odkopla.

Nenávratně jsem ho ztratila. Jeho samého i jeho rodinu – a ta patřila k věcem, které jsem na něm měla nejradši. Kdyby nějaký televizní scenárista hledal vzorovou židovskou rodinu z New Jersey devadesátých let, vybral by si je. Bruceův otec, s vousatou tváří a laskavými očima stejnými jako ty Bruceovy, byl dermatolog. Rodina pro něj byla nadevše. Nevím, jak jinak to vyjádřit, a neuvěřitelně mě to překvapilo. Po zkušenostech s mým vlastním otcem mi připadalo, jako by Bernard Guberman spadl z Marsu. *On má svého potomka vážně rád!* Nevěřila jsem vlastním očím. *Fakt ho baví trávit s ním čas! A pamatuje si kdejakou podrobnost z jeho života!* To, že si podle všeho oblíbil i mě, možná ani tak nesouviselo s mojí osobnos-

tí, jako spíš s tím, že jsem za A) byla židovka, a tudíž žádoucí partie, za B) měla stále zaměstnání a na zlatokopku nevypadala, a za C) dělala jeho synovi radost. Ale bylo mi fuk, co za jeho srdečností vězí. Prostě jsem si ji užívala plnými doušky.

Z Bruceovy matky Audrey šel maličko strach, ale vážně jen maličko. Vždycky měla bezchybně upravené nehty nalakované odstínem, o kterém jsem si měsíc nato přečetla ve *Vogue*, že zrovna přišel do módy, perfektně ostráhané vlasy a v bytě spoustu skla, bílé koberce a sedm koupelen, všechny bezvadně čisté. Paní Dokonalá, vtipkovala jsem o ní před svými kamarádky. Ale když jste se přenesli přes manikúru a všechno to ostatní, byla taky milá. Vystudovala učitelství, ale v době, kdy jsem ji poznala, už si dávno nevydělávala na živobytí a naplno se věnovala roli manželky, matky a dobrovolnice – byla aktivní členkou rodičovského sdružení, skautskou vedoucí a předsedkyní místní organizace židovských žen; takovou tou osobou, na kterou je stoprocentní spoleh, že každoročně zorganizuje rozvoz jídel i zimní ples.

Říkala jsem si, že nevýhodou takových rodičů je, že v člověku ubíjejí ctižádost. Já se svými rozvedenými rodiči a dlouhy ze studentských let jsem se úporně drápala po kariérním žebříčku, hledala si lepší práci, vrhala se po každé zakázce, usilovala o víc peněz, větší uznání a slávu – tedy pokud člověk vůbec může být slavný, když se živí tím, že líčí příběhy druhých. Když jsem nastoupila do redakce bezvýznamných novin v Horní Dolní, kde jsem psala leda tak o automobilových haváriích a jednáních o nové kanalizaci, hned od začátku jsem se snažila uchytit v nějakých větších, a když jsem se v nich konečně uchytila, neuběhly ani dva týdny a už jsem plánovala, jak se posunout zas někam dál.

Bruceovi stačilo ke štěstí s odřenýma ušima prolézat vysokou školou, tu a tam si sehnat nějaké učení nebo napsat nějaký článek a vydělávat si sotva polovinu toho co já. Rodiče nechali, ať mu platí pojistku auta (vlastně mu zaplatili i to auto), „pomáhají“ s placením nájmu a dotují jeho životní styl stodolarovkami, které mu podsouvali, kdykoli je navštívil, a pozoruhodně štědrými šeky, kterými ho obdarovávali vždycky o narozeninách, chanuce a občas prostě jen tak. „Zpomal,“ říkával mi, když jsem brzo ráno vylezla z postele, abych se pustila do psaní článku, anebo jsem vyrazila do práce v sobotu, abych rozeslala dopisy redaktorům časopisů v New Yorku. „Měla by sis víc užívat života, Cannie.“

Občas mi připadalo, že se stylizuje do postav ze Springsteenových raných písniček – do nějakého rozhněvaného vášnivého devatenáctiletého romantika, který se bouří proti celému světu a zejména pak proti svému otci a hledá dívku svého srdce, která by ho zachránila. Potíž vězela v tom, že rodiče mu nezavdali k rebelii sebemenší důvod – neměl ubíjející práci v továrně, jeho otec nebyl žádný omezený přísný patriarcha a rozhodně netrpěl chudobou. A Springsteenovy písničky trvají pouhopouhé tři minuty – včetně přede hry, refrénu a burácivého kytarového vyvrcholení – a neřeší špinavé nádobí, nevyprané prádlo a neustlanou postel, ty tisíce drobných ohleduplností a dobrých skutků, které jsou pro udržení harmonického vztahu nezbytné. Můj Bruce se prostě nechával unášet životem, v poklidu si pročítal nedělní tisk, hulil prvotřídní trávu a snil o prestižnějších novinách a lepší práci, ale nedělal skoro nic pro to, aby ji získal. Jednou, zkraje našeho vztahu, poslal ukázky své práce do *Examineru* a dostal strohou odpověď ve stylu „zkuste to zase za

DOBŘÍ V POSTELI

pět let“. Hodil ji do krabice od bot a už jsme se o tom nikdy nebavili.

Ale byl spokojený. „V hlavě mám prázdnou a je mi to fuk,“ zpíval mi písničku od Grateful Dead a já se nutila k úsměvu, i když jsem si v duchu říkala, že já nemám hlavu prázdnou nikdy, a kdybych náhodou měla, tak by mi to rozhodně fuk nebylo.

A k čemu všechen ten shon byl? táhlo mi teď hlavou, když jsem usrkávala alkoholickou břečku přímo z mísy. Co na tom záleží? On už mě nemiluje.

Probudila jsem se po půlnoci, z koutku úst mi stékaly sliny na gauč. Trýznilo mě bušení v hlavě. Pak mi došlo, že to někdo buší na dveře.

„Cannie?“

Napřímila jsem se do sedu a chvíli mi trvalo, než jsem se zorientovala, kde mám ruce a nohy.

„Cannie, otevři mi. Mám o tebe strach.“

Máma. Panebože, jen to ne.

„Cannie!“

Stočila jsem se na gauči do klubíčka. Vzpomněla jsem si, že mi ráno volala – teď mi to připadalo jako před miliónem let – a oznámila mi, že se chystá do města na Gay Bingo a že se u mě potom s Tanyou zastaví. Vydrápala jsem se na nohy a co nejtíšeji jsem zhasla lampičku – no, zrovna tiše to nebylo, protože jsem ji přitom překotila. Nifkin zavyl, vyskočil na křeslo a vyčítavě si mě měřil. Máma zase zabušila na dveře.

„Cannie!“

„Běž pryč,“ křikla jsem slabým hlasem. „Jsem... nahý.“

„Ne, nejsi! Máš na sobě tepláky, popíjíš tequilu a koukáš na *Za zvuků hudby*.“

Ve všem se trefila. Co na to říct? Mám muzikály ráda. A *Za zvuků hudby* mám nejradši ze všech – zvlášť tu scénu, kde k sobě Maria vezme Von Trappovic děti za bouřky do postele a zpívá jim písničku „My Favorite Things“. Působí to tak útulně a tak bezpečně; připomíná mi to moji vlastní rodinu, jaká na krátký čas bývala kdysi dávno, hodně, hodně dávno.

Zpoza dveří ke mně dolehly tlumené hlasy – matčin a pak další, hlubší, jako kouř z marlborek filtrovaný skrz štěrk. Ta-nya. Ta se zlomenou rukou a krabím klepítkem.

„Cannie, otevři!“

Zase jsem se vyškrábala do sedu a došourala jsem se do koupelny. Rozsvítila jsem, civěla na sebe do zrcadla a posuzovala situaci a svůj zevnějšek. Ubřečená tvář, jak jinak. Světelnědové vlasy s melírem v odstínu mědi, ostříhané na jednoduché mikádo a zastrkané za uši. Žádný make-up. Náznak – tedy mnohem víc než jen náznak – druhé brady. Kulaté tváře, oblá pokleslá ramena, poprsí velikosti DD, tučné prsty, široké boky, velký zadek, slušně svalnatá stehna obalená roztrěsenou vrstvou sádla. Oči se zdály extrémně malé, jako by se ve tváři snažily schovat, a číselka z nich jakási lačnost a zoufalství. Moje oči mají přesně stejný odstín jako oceán v přístavu Manemsha na ostrově Martha's Vineyard – krásně svěže zelený. Jsou na mně to nejhezčí, pomyslela jsem si lítostivě. Hezké zelené oči a šibalský úsměv. „Taková pěkná tvářička,“ říkávala moje babička a brala můj obličej do dlaní. Pak vždycky jen potřásla hlavou a k ničemu dalšímu se radši nevyjadřovala.

Tak tady to máme. Je mi osmadvacet, hned za rohem číhá třicítka. Jsem opilá. Tlustá. Nikdo mě nemá rád. A nejhorší na tom je, že jsem chodící klišé, kombinace Ally McBealové

a Bridget Jonesové, které obě dohromady váží asi stejně jako já, a ještě ke všemu mi buší na dveře dvě různé lesby. Nejlepší bude zalézt do šatníku a předstírat, že jsem mrtvá.

„Mám klíč,“ pohrozila máma.

Sebrala jsem Nifkinovi mísu s tequilou. „Moment,“ křikla jsem. Zvedla jsem překocenou lampičku a malinko pootevřela dveře. Zpoza nich na mě civěly máma s Tanyou, na sobě úplně stejné mikiny s kapucí a ve tváři úplně stejný ustaraný výraz.

„Hele, nic mi není,“ řekla jsem. „Jenom se mi hrozně chce spát, takže si jdu lehnout. Popovídáme si ráno.“

„Viděly jsme ten článek v *Moxie*,“ opáčila matka. „Lucy nám ho přinesla.“

Díky, Lucy, pomyslela jsem si. „Nic mi není,“ zopakovala jsem. „Všechno je v pohodě, v úplný, naprostý, totální pohodě.“

Matka, která v ruce pořád žmoulala tiket na bingo, se tvářila pochybovačně. Tanya se tvářila jako obvykle – jako by měla chuť na pití a cigaretu a přála si, abychom se já a moji sourozenci nikdy nenarodili, takže by mohla mít naši mámu sama pro sebe a mohly by se spolu odstěhovat do komuny v Northamptonu.

„Brnkneš mi zítra?“ zeptala se máma.

„Brnknu,“ řekla jsem a zabouchla dveře.

Moje postel mi připadala jako oáza uprostřed pouště, jako ostrov v rozbouřeném moři. Vrhla jsem se k ní, plácla sebou na záda a doširoka roztáhla ruce a nohy jako přerostlá mořská hvězdice přišpendlená k matraci. Svoji postel přímo

miluju – krásnou světlemodrou peřinu, hebké růžové povlečení, hromadu polštářků v pestrobarevných povlácích: fialový, oranžový, bledě žlutý a smetanový. A taky volánkový přehoz od Laury Ashley a červenou vlněnou deku, které mám už od dětství. Zalézt si do postele, to je to jediné, co mi teď bodne, pomyslela jsem si. Nifkin vyskočil nahoru a přitulil se ke mně a já civěla na strop, který se povážlivě točil.

Litovala jsem, že jsem kdy Bruceovi řekla, že si chci dát pauzu. Litovala jsem, že jsem ho vůbec kdy potkala. Litovala jsem, že jsem se tu noc prostě nedala do běhu, že jsem bez ohlížení nevzala nohy na ramena a neutekla.

Litovala jsem, že jsem se dala na dráhu novinářky. Radši bych někde v pekárně pekla koláče. Nemusela bych dělat nic jiného než rozbíjet vajíčka, odvažovat mouku a hlídat troubu a nikdo by mě neurážel, dokonce by se ode mě čekali, že budu tlustá. Každý fald a každý dolíček celulitidy by svědčily o mém pekařském umu.

Hrozně ráda bych si prohodila místo s tím klukem, co chodí během obědové pauzy sem a tam po Pine Street, nosí ceduli „ČERSTVÉ SUSHI“ a rozdává slevové kupóny do restaurace Svět wasabi. Hrozně ráda bych se propadla do anonymity a zneviditelnila. Možná dokonce umřela.

Představila jsem si, jak lepím na zrcadlo v koupelně vzkaz na rozloučenou, lehám si do vany a přikládám si k zápěstí žiletku. Pak jsem si představila Nifkina, jak kňučí, zmateně pobíhá kolem, škrábe drápky o kraj vany a nejde mu do hlavy, proč z ní nevyhlédám. A taky svoji matku, jak se probírá mými věcmi a narazí v horní zásuvce prádelníku na ohmataný výtisk *Toho nejlepšího z Penthouse* a na růžová kožešinová pouta, která mi Bruce dal k Valentýnu. A nakonec jsem si představila

DOBŘÝ V POSTELI

la zdravotníky, jak se snaží odtransportovat moji zmáčenou mrtvolu dolů po schodech. „To je ale obryně,“ utrousí jeden z nich.

No dobře, takže sebevražda je ze hry, pomyslela jsem si. Zakutala jsem se pod peřinu a strčila si pod hlavu oranžový polštář. Na pečení koláčů a lákání na sushi nejspíš taky nedojde, jakkoli je ta představa vábivá. Nenapadalo mě, jak bych to podala v absolventském časopise. Absolventi Princetonu, kteří zakotvili v rychlém občerstvení, obvykle pekárny vlastnili; vytvořili z nich úspěšný řetězec, jeho akcie nabídli na burze a vydělali milióny. A celý ten koláčový byznys by pro ně představoval jen dočasné rozptýlení, zábavnou bokovku při výchově dětí, které se posléze taky objeví v absolventském časopise a budou pózovat v nažehlených černo-oranžových hábitech s nápisem „Ročník 2012!“ na hrdě vypjaté hrudi.

Jak jsem tam ležela a tiskla tvář do polštáře, uvědomila jsem si, že nejradši ze všeho bych se vrátila zpátky do dětství. Chtěla bych zase ležet na posteli v domě, kde jsem vyrůstala, zachumlat se pod červenohnědou kašmírovou deku a číst si, i když už bych měla dávno spát. A chtěla bych slyšet, jak se otvírají dveře, dovnitř vchází můj otec, mlčky nade mnou stojí a sálá z něj pýcha a láska tak silně, že se skoro dají nahmatat jako proud teplé vody. Chtěla jsem, aby mě pohladil po hlavě, jako to dělával, a aby s úsměvem prohodil: „Ty si ještě čteš, Cannie?“ Chtěla bych být zase malá a milovaná. A hubená. Přímo jsem po tom prahla.

Překulila jsem se a nahmatala na nočním stolku propisku a papír. *Zhubni*, zapsala jsem si. Pak jsem se zamyslela. *Najdi si nového přítele*, připsala jsem. *Prodej scénář. Kup si velký dům se zahradou. Najdi mámě přijatelnější partnerku*. Někde

mezi psaním *Poříd' si stylový účes* a *Přiměj Bruce trpce litovat* jsem konečně usnula.

Dobrá v posteli. To tak! Ten má ale drzost, spojit svoje jméno s rubrikou o sexuální zdatnosti, když měl za celý život jen pár milenek, a než potkal mě, skoro nic neuměl.

Než jsme se s Brucem dali dohromady, spala jsem se čtyřmi muži – šlo o tři dlouhodobé vztahy a jeden neuvážený úlet v prváku na vysoké – a miliskovala jsem se s dalšími šesti. Sice jsem ženská pořádných rozměrů, ale od třinácti čtu *Cosmopolitan* a umím zacházet s nejrůznějším vybavením. Nikdo si nikdy nestěžoval.

Takže jsem byla zkušená. Kdežto Bruce..., ten nebyl. Na střední párkrát dostal košem, a dost surově. Míval tehdy hodně špatnou pleť a až časem zjistil, že určitý typ holek spolehlivě letí na marjánku a ohon.

Když se mi tenkrát objevil na prahu, v kostkované košili a se spacákem v ruce, nebyl panic, ale neměl za sebou jediný vážný vztah, natož aby se někdy doopravdy zamiloval. Hledal dámu svého srdce, kdežto já... Sice mi nebylo proti mysli čirou náhodou zakopnout o toho pravého, ale hledala jsem hlavně, no, řekněme, že pozornost a něhu. Anebo natvrdo řekněme, že sex.

Začali jsme na gauči. Usadili jsme se vedle sebe a já ho vzala za ruku. Měl ji upocenou a studenou jako led. A když jsem ho nenuceně objala kolem ramen a přitiskla se k němu stehem, celý se roztrásl. Dojalo mě to. Chtěla jsem k němu být něžná a laskavá. Sevřela jsem obě jeho ruce v dlaních a přiměla ho vstát z gauče. „Pojď si lehnout,“ vybědla jsem ho.

DOBŘÍ V POSTELI

Ruku v ruce jsme došli do ložnice a Bruce se položil na matraci. Zůstal prkenně ležet na zádech, vytržené oči se mu v šeru leskly a vypadal tak trochu jako pacient v zubařském křesle. Opřela jsem se o loket a konečky vlasů ho jemně šimrala na tváři. Když jsem mu dala pusku na krk, sykl, jako bych ho popálila, a když jsem mu vklouzla rukou pod košili a laškovně ho zatahala za chloupky na hrudi, vydechl: „Ach, Cannie,“ tím nejnežnějším tónem, jaký jsem kdy slyšela.

Ale líbal otřesně; slintal, narážel do mě jazykem, a kdykoli jsme se setkali rty, ty jeho se jakoby propadly, takže mi zůstaly na vybranou zuby a knír. Ruce měl strnulé a neohrabané. „Lež klidně,“ šeptla jsem.

„Promiň,“ řekl nešťastně. „Dělám všechno blbě, vid’?“

„Ššš,“ vydechla jsem. Zase jsem ho políbila na krk, na jemnou kůži v místech, kde mu končily vousy. Sjížděla jsem mu rukou po hrudi a lehce zavadila o rozkrok. Nic. Přitiskla jsem se mu prsy k boku, líbala ho na čelo, na víčka, na špičku nosu. Pak jsem to zkusila znovu. Pořád nic. To mi přišlo zvláštní. Rozhodla jsem se, že mu předvedu trik, že ho naučím, jak mě potěšit bez ohledu na to, jestli dostane erekci, nebo ne. Ohromně mě vzrušoval, tenhle chlap přes metr osmdesát s culíkem a výrazem, jako bych se ho chystala popravit na elektrickém křesle, a ne se s ním vyspat. Ovinula jsem mu nohy kolem jedné jeho, vzala ho za ruku a strčila si ji do kalhotek. Podíval se mi do očí, a když ucítil, jak vlhnu, usmál se. Nasměrovala jsem mu prsty, kam jsem potřebovala, tiskla jsem se k nim, předváděla jsem mu, co má dělat, a pohyby jsem mu vycházela vstříc. Potila jsem se a ztěžka oddechovala, až jsem se zasténáním dosáhla vrcholu. Pak jsem mu zase přitiskla tvář ke krku a doputovala rty k uchu.

„Díky,“ zašeptala jsem. Cítila jsem na rtech sůl. Že by pot? Anebo slzy? Nedívala jsem se a stejně byla tma.

V té poloze jsme usnuli; já v tričku a kalhotkách s nohama ovinutýma kolem něj, on ve zpola rozepnuté košili, teplákách, spodním prádle a ponožkách. Když se za oknem rozednilo, když jsme otevřeli oči a podívali se na sebe, měla jsem pocit, jako bychom se znali mnohem déle než jen jednu noc. Jako bychom si nikdy nebyli cizí. „Dobré ráno,“ zašeptala jsem.

„Jsi krásná,“ řekl Bruce.

Dospěla jsem k závěru, že by mi nevadilo slýchat tohle každé ráno. Bruce dospěl k závěru, že je zamilovaný. Strávili jsme spolu příští tři roky a dozvěděli se jeden o druhém ledacos. Nakonec se mi přiznal, jak je nezkušený; prý se hrozně stydí a vždycky byl buď opilý, nebo zhulený. V prvéku na vysoké párkrát zakusil odmítnutí, a tak se rozhodl trpělivě čekat. „Věděl jsem, že jednou potkám tu pravou,“ řekl s úsměvem a přitáhl si mě k sobě. Postupně jsme objevili, co má rád, co mám ráda já a co máme rádi oba. Něco bylo úplně prosté, něco tak odvážné, že by nad tím povytáhli obočí i v *Moxie*, kde pravidelně psali o „žhavých sexy tajemstvích“.

Když jsem se teď převracela v posteli, celá upocená a v puše pachut po večerním nasávání tequily, hrozně mě vytáčela jedna věc – název Bruceovy rubriky. „Dobrý v posteli.“ Byla to lež. Nebyl v posteli žádný zázrak, nebyl žádný sexuální bůh. Prostě jsme se kdysi měli rádi. V posteli jsme byli dobří spolu.

2

V sobotu ráno mě probudil telefon. Tříkrát zazvonil a zti-
chl. Desetivteřinová pauza, pak další tři zazvonění a zase ti-
cho. Moje matka nemá ráda záznamník, takže když ví anebo
věří, že jsem doma, prostě volá zas a znova, dokud to nezved-
nu. Vzдорovat je marné.

„To je mi buzerace,“ řekla jsem jí místo pozdravu.

„Volá ti máma,“ opáčila matka.

„Fakt? Nemůžeš mi zavolat později? Prosím tě. Je hrozně
brzo. A jsem rozespalá.“

„Přestaň kňourat,“ odbyla mě. „Prostě máš kocovinu. Za
hodinu mě vyzvedni. Zajedem si do Reading Terminalu na
ukázkou vaření.“

„Ne,“ odsekla jsem. „Ani za nic.“ Ale už když jsem to vy-
pouštěla z úst, bylo mi jasné, že můžu protestovat a vzpouzet
se, jak chci, že si můžu vymyslet sedmnáct různých výmluv,
ale stejně budu v poledne sedět v Reading Terminalu a pro-
padat se hanbou, až bude máma bez ustání nahlas kritizovat
kuchařův výběr menu a neschopnost.

„Napij se vody. Vem si aspirin,“ radila mi. „A za hodinu na viděnou.“

„Mami, prosím tě...“

„Předpokládám, že jsi četla Bruceův článek.“ Moje máma se nenamáhá měnit téma pozvolna.

„Jo,“ odvětila jsem. I bez ptaní mi bylo jasné, že ho četla taky. Moje sestra Lucy, náruživá čtenářka všeho možného, co se týká světa žen, si *Moxie* pravidelně předplácela. Soude podle toho zběsilého nočního bušení na dveře už matce nejnovější číslo ukázala..., anebo to možná udělal Bruce. Když jsem si představila jejich rozhovor – „Nezlobte se, že vám volám, jen jsem vám chtěl říct, že mi vyšel článek a Cannie je z něj asi pořádně rozhozená“ –, nejradši bych zalezla pod postel. Pokud bych se tam vůbec vešla. Nechtělo se mi chodit po světě, kde je *Moxie* na pultech trafik a v poštovních schránkách. Připadala jsem si, jako bych na sobě měla znamení hanby, jako bych na hrudi nosila obří šarlatové C. a každý, kdo mě zahlédne, okamžitě věděl, že jsem ta z článku „Dobrý v posteli“, že jsem tlustá a že jsem dala kopačky chlapovi, který se mě snažil chápat a milovat.

„Vím, že jsi rozrušená...“

„Nejsem rozrušená,“ odsekla jsem. „Jsem v pohodě.“

„No jasně.“ Taková odpověď matku zjevně neuspokojila. „Přišlo mi to od něj jako dost velká ubohost.“

„Vždyť taky je ubožák,“ opáčila jsem.

„Nebýval. Právě proto mě to tak překvapilo.“

Svezla jsem se do polštářů. Bolela mě hlava. „Hodláš se se mnou teď vybavovat o jeho ubohosti?“

„Když tak později,“ řekla matka. „Vždyť se za chvíli uvidíme.“

Ve čtvrti, kde jsem vyrůstala, jsou dva druhy domů – ty, kde rodiče zůstali spolu, a ty, kde se rozvedli.

Na první pohled vypadají oba druhy stejně – velké čtyř- až pětipokojové domy v koloniálním stylu postavené na skoro půlhektarovém pozemku, hodný kus od ulice bez chodníku. Většina je omítnuta usedlou barvou, jen s kontrastními okenicemi a dalšími prvky – třeba bídlícově šedý dům s modrými okenicemi, anebo světle béžový dům s červenými dveřmi. Obvykle k nim vede dlouhá příjezdová cesta vysypaná štěrkem a mnohé mají vzadu na zahradě bazén.

Ale když se podíváte zblízka – anebo ještě líp, když se díváte dost dlouho –, začnou se vám před očima vynořovat rozdíly.

U domů rozvedených rodičů už nezastavuje zahradnický vůz, ráno po sněhové bouřce příjezdovku neprohrabává sněžný pluh. Dívejte se dál a dřív nebo později uvidíte, jak se zevnitř vynoří hlouček zapšklých pubertáků anebo dokonce paní domu, aby se sami chopili hrabání listí, sekání trávníku, odhrabávání sněhu a sestřihávání keřů. Jsou to domy, kde si máma nepořizuje každý rok novou hondu nebo toyotu, ale nechává tu původní pozvolna stárnout, a kde je druhý vůz (tedy pokud ho vůbec mají) nějaká ojetina ze čtvrté ruky koupená přes inzerát v *Examineru*, a ne zbrusu nová Honda Civic (byť starší model s očesanou výbavou), případně (pokud má dítě kliku) tatínkův vyřazený sporťák, který si pořídil, když jím cloumala krize středního věku.

Jsou to domy, kde zahrada nemá profesionální úpravu, kde se v létě nekonají opulentní večírky u bazénu, kde

v sedm ráno nezačnou rámusit zedníci přistavující novou domácí kancelář či ložnici. Omítka musí vydržet čtyři nebo pět let, a ne jen dva tři roky, a když se konečně dočká opravy, bývá už notně oprýskaná.

Ale hlavně poznáte rozdíl v sobotu ráno, kdy se odehrává to, čemu jsme s kamarády přezdívali přehlídka tatínků. Každou druhou sobotu v deset nebo v jedenáct se příjezdovky zaplní auty mužů, kteří v těch čtyř- až pětipokojových domech dřív bydleli. Jeden po druhém vystupují z vozů, pochodují ke dveřím, zvoní na zvonky svých někdejších domovů a berou si děti na víkend. Kamarádi mi vykládali, že následující dny jsou napěchované nejružnějšími výstředními aktivitami – nákupy, výlety do zábavních center, do zoo a do cirkusu, obědy v restauracích, večery v restauracích, návštěvami kina předtím i potom. Vším možným, jen aby rychle ubíhal čas, aby se nějak zaplnily ty hluché okamžiky otce s dítětem, kteří už si odbyli zdvořilůstky (to v případech, kdy rozvod probíhal v přátelském duchu) anebo vzájemné plivání jedu (to v případech, kdy rodiče propírali své nedostatky a nevěry před soudcem, tím pádem i před klevetnou veřejností a nakonec nevyhnutelně i před dětmi) a teď už si skoro nemají co říct.

Moji kamarádi to znali jako svoje boty. Já s bratrem a sestrou jsme to zažili jen párkrát, krátce po rozvodu, protože pak otec prohlásil, že nám chce dělat spíš jen strýčka než tátu a že pravidelné víkendové návštěvy mu do jeho představ nezapadají. Sobotní noci jsme trávili na rozkládacím gauči u něj doma na opačném konci města – v mrňavém prašném bytě nacpaném drahými hudebními přehrávači a televizemi, kde zpočátku bývalo až moc našich fotek a posléze naopak

DOBŘÍ V POSTELI

vůbec žádné. Choulily jsme se s Lucy na rozkládacím gauči, kde nás přes tenkou matraci celou noc tlačily do zad kovové výztuže, a Josh spal ve spacáku na zemi. Jedli jsme zásadně jen v restauracích. Jen málokterý z rozvedených otců uměl vařit nebo měl vůli se to naučit. Většina prostě čekala, až se jim namane nová manželka nebo přítelkyně, která jim bude zásobovat ledničku a každý den je uvítá domácí večeří.

V neděli ráno, když nadešel čas jít do kostela nebo židovské školy, se přehlídka opakovala, ale v obráceném gardu – děti se z příjíždějících aut hrnuly ven, spěchaly po příjezdovce a musely se přemáhat, aby se nedaly do běhu a netvářily se moc nadšeně. A otcové se zase museli přemáhat, aby okamžitě nešlápli na plyn a místo toho si připomněli, že tohle nemá být povinnost, ale radost. Opakovalo se to tak dva, tři, čtyři roky. A pak se vytratili; buď se znovu oženili, nebo odstěhovali.

Nebylo to zas až tak hrozné, rozhodně jsme nestrádali jako někde ve třetím světě nebo ve slumu. Nikdo nás nebil, nehladověli jsme. I přes pokles životní úrovně se na filadelfském předměstí žilo mnohem líp, než žije většina lidí na světě – nebo i v naší zemi. Sice jsme se museli spokojit se staršími auty, skromnějšími prázdninami a špinavějšími bazény, ale pořád jsme auta, prázdniny a bazény měli. A taky střechu nad hlavou.

Matky a děti se naučily, jak si být navzájem oporou. Rozvod nás naučil, jak se vypořádat s životními strážněmi, vycházet s málem a taky třeba, co říct skautské vedoucí, když se zeptá, co byste si s sebou rádi vzali na slavnostní večeři otců a dcer. („Otce,“ zněla nejčastější odpověď.) S kamarádkami jsme si ještě před šestnáctými narozeninami osvojily pózu uštěpačných, cynických drsňáček.

Odjakživa mi ale vrtalo hlavou, co asi cítí otcové, když projíždějí ulicí, kterou dřív jezdili každý den, a jestli si všímají, jak jsou jejich někdejší domovy sešlé a oprýskané. Když jsem teď zajížděla k domu, v němž jsem vyrostla, začaly na mě ty úvahy dotírat znova. Vypadal ještě zchátraleji než obvykle. Ani matka, ani její příšerná partnerka Tanya si nepotrpěly na zahradničení, a tak byl trávník zapadaný uschlým zhnědlým listím. Příjezdovku pokrývala vrstvička šterku řídká jako stařecké vlasy přečesané přes skvrnitou pleš, a když jsem zastavila, mrkl na mě zpoza kůlny zašlý kov. Do kůlny jsme si dřív dávali kola. Tanya ji „uklidila“, což spočívalo v tom, že všechna kola, od dětských tříkolek až po moderní bicykly s desetirychlostní převodovkou, vytahala ven a nechala je tam rezivět. „Berte to jako moderní umění,“ opáčila matka, když si jí Josh postěžoval, že kvůli té hromadě harampádí vypadá náš dům jako bezdomovecké doupe. Zajímalo by mě, jestli kolem někdy jezdí otec, jestli ví, s kým teď matka žije, a jestli na nás vůbec někdy myslí, anebo jestli je rád, že mu děti zmizely z očí a úplně se mu odcizily.

Máma čekala na příjezdovce. Stejně jako já je vysoká a mohutná (korpulentní žena, popichoval mě Bruceův hlas). Ale zatímco moje postava má tvar přesýpacích hodin (pořádně baňatých přesýpacích hodin), matčina připomíná jablko: zakulacený prostředek, svalnaté ruce a nohy. Ann Goldblumová Shapirová na škole excelovala v tenise, basketbalu a pozemním hokeji a momentálně byla důležitou oporou Obouruček, lesbického softbalového týmu. Uchovala si vystupování i myšlení někdejší sportovní hvězdy a je přesvědčená, že každý problém se dá vyřešit a každá situace se dá zlepšit pořádnou svižnou chůzí nebo několika uplavanými bazény.

DOBŘÍ V POSTELI

Vlasy má ostříhané nakrátko a nechává je šedivět, nosí pohodlné oblečení v odstínech šedé, béžové a bledě růžové. Oči má stejně zelené jako já, ale větší a sebevědomější, a v jednom kuse se usmívá. Je ten typ člověka, co ho v jednom kuse oslovují cizí lidé – aby se zeptali na cestu, poprosili o radu anebo získali ve společných šatnách u bazénu objektivní zhodnocení, jestli v plavkách nevypadá jejich zadek tlustě.

Na náš společný výlet do města si na sebe vzala široké světle růžové tepláky, modrý svetr s rolákem, jeden ze čtrnácti párů speciálních sportovních bot a větrovku s trojúhelníkovým duhovým odznáčkem. Nebyla nalíčená – nelíčila se nikdy – a vlasy jí trčely na všechny strany. Zvesela nasedla do auta. Bezplatné ukázky vaření na vyhlášeném filadelfském tržišti ji bavily tisíckrát víc než vystoupení komiků. Přihlížející se jich neměli aktivně účastnit, ale to jí asi nikdo neřekl.

„Decentní,“ ukázala jsem na odznáček.

„Líbí se ti?“ zeptala se. Sarkasmu v mém hlase si vůbec nevšímal. „Pořídily jsme si je s Tanyou minulý víkend v New Hope.“

„Mně jste taky koupily?“

„Ne,“ nenechala se vyprovokovat. „Tobě jsme koupily tohle.“ Podala mi drobný obdélníček zabalený ve fialovém papíře. Když jsme zastavili na červené, rozbalila jsem ho a z papíru na mě vypadl magnet, na kterém byla nakreslená dívčí postavička s kudrnatými vlasy a brýlemi. „Nejsem lesba, ale moje máma jo,“ stálo pod ní. No paráda.

Zapnula jsem rádio a během půlhodinové cesty do centra jsem mlčela. Máma vedle mě taky seděla mlčky, zjevně čekala, až sama zavedu řeč na Bruceův opus. Když jsme se na tr-

žišti proplétaly mezi prodejci čerstvé zeleniny a ryb, už jsem to nevydržela.

„Dobrý v posteli,“ odfrkla jsem si. „No to mě podrž!“

Matka se po mně po očku podívala. „Takže dobrý nebyl?“

„Nechci se o tom s tebou bavit,“ zavrčela jsem. Prošly jsme kolem několika pekáren a stánků s thajským a mexickým jídlem a usadily se na sedačkách před předváděcím pódiem. Když kuchař – pamatovala jsem si ho z předváděčky pojmenované „Speciality z Jihu“, na které jsme byly před třemi týdny – spatřil matku, celý pobledl.

Matka pokrčila rameny a upřela pohled na tabuli. Dnešní program nesl název „Americká klasika z pěti prostých ingrediencí“. Kuchař se pustil do díla. Jeden z jeho pomocníků, vyčouhlý uhrovitý mladíček z hotelové školy, se s vervou chopil krájení zelí. „Ušmikne si prst,“ utrousila matka.

„Pssst,“ sykla jsem na ni, protože lidé na sedadlech kolem – většinou senioři, kteří kuchařské lekce brali smrtelně vážně – se na nás nasupeně mračili.

„Uvidíš, že jo,“ nedala se odbýt. „Drží tu kudlu úplně špatně. Ale vraťme se k Bruceovi...“

„Nechci se o něm bavit.“ Kuchař rozpouštěl na pánvičce obří hroudu másla. Pak přidal slaninu. Matka zalapala po dechu, jako by sledovala popravu, a ruka jí vylétla vzhůru.

„Existuje k tomuhle receptu nějaká zdravější alternativa?“ zeptala se. Kuchař si povzdechl a spustil o olivovém oleji. Matka se obrátila zpátky ke mně. „Pusť Bruce z hlavy. Máš na víc.“

„Mami!“

„Pssst,“ tlumili nás fanoušci vaření.

Matka zavrtěla hlavou. „To snad není pravda.“

DOBŘÍ V POSTELI

„Co?“

„Koukni se na tu pánvičku. Není dost velká.“ Kuchařův pomocník sypal do příliš nízké pánvičky horu neuměle nakrájeného zelí. Matce zase vyletěla ruka vzhůru. Stáhla jsem ji zpátky.

„Kašli na to.“

„Jak se má něco naučit, když ho nikdo neupozorní na chybu?“ namítla s pohledem upřeným na pódium. „To je fakt,“ odsouhlasila jí to žena na vedlejším sedadle.

„A jestli se chystá obalit to kuře v mouce,“ pokračovala matka, „měl by ho napřed okořenit.“

„Zkoušela jste někdy chilli?“ zeptal se postarší chlapík v řadě před námi. „Nesmí se to s ním přehnat, ale špetka dodá jídlu fakt bezvadnou chuť.“

„Tymián má taky něco do sebe,“ řekla matka.

„Jen se bav, šéfkuchařko.“ Zavřela jsem oči a svezla se na sedačce níž. Kuchař se přesunul ke kandovaným sladkým bramborám a jablečným lívanečkům a matka po něm dál pápala otázku za otázkou, vyptávala se na náhražky, nadhazovala alternativní postupy, které si osvojila během let v domácnosti, a vyváděla tím z míry lidi kolem a štvála celou první řadu.

Později mě nad kapučínem a preclíky od Amišů obšťastnila proslovem, který si nejspíš chystala od minulého večera. „Vím, že jsi momentálně rozcitlivělá,“ začala, „ale po světě chodí spousta mužských.“

„No jo,“ utrousila jsem na půl pusy, aniž bych zvedla oči od kapučína.

„A taky ženských,“ pokračovala nápomocně máma.

„Mami, kolikrát ti mám opakovat, že nejsem lesba? Ženské mě nezajímají.“

S předstíraným zklamáním zavrtěla hlavou. „A já v tebe vkládala takové naděje.“ Teatrálně si povzdechla a ukázala na stánek s rybami, kde se vršili kapři a štiky s dokořán otevřenými tlamičkami, poulili oči a šupiny se jim v umělém světle stříbřitě leskly. „Tohle je názorná ilustrace.“

„Je to stánek s rybami.“

„Říká ti, že v rybníce je spousta ryb.“ Vstala, došla ke stánku a poklepala nehtem na sklo. Neochotně jsem šla za ní. „Koukni,“ vybídla mě. „Představ si, že každá z těch ryb je nezadaný chlap.“

Civěla jsem na ryby naskládané po šesti na sobě na ledové drti. Vypadaly, jako by mi pohled oplácely. „Mají lepší vychování,“ poznamenala jsem. „A přinejmenším některé budou určitě i zábavnější společníci.“

„Chcete rybu?“ zeptala se drobná Asiatka v gumové zástěře až na zem. V ruce držela filetovací nůž. Zvažovala jsem, že si ho od ní půjčím, a představovala jsem si, jaké by to bylo rozkuchat Bruce. „Máme dobré ryby,“ podbízela se nám.

„Ne, díky,“ odmítla jsem. Matka mě odvedla zpátky ke stolku.

„Nic si z toho nedělej,“ utěšovala mě. „Za měsíc ten časopis skončí jako podestýlka v klecích pro andulky...“

„To jako novinářka fakt ráda slyším,“ utrousila jsem.

„Nebud' sarkastická.“

„Nic jiného mi nezbývá.“ Povzdechla jsem si.

Zase jsme si sedly. Matka sáhla po svém kelímku. „Štve tě, že dostal práci v časopise?“ zeptala se.

Zhluboka jsem se nadechla. „Možná,“ připustila jsem. A byla to pravda; dívat se, jak Bruceova hvězda stoupá vzhůru, zatímco ta moje se zasekla na místě, by mě ranilo, i kdyby jeho první článek nebyl o mně.

DOBŘÍ V POSTELI

„Vedeš si dobře,“ utěšovala mě matka. „Tvůj den jednou přijde.“

„Co když ne?“ namítla jsem. „Co když už nikdy neseženu jinou práci a nenajdu si chlapa...“

Matka mávla rukou, jako by taková hloupost vůbec nestála za přemýšlení.

„Co když ne?“ trvala jsem na svém. „On má svoji rubriku, píše román...“

„Údajně píše román,“ opravila mě matka. „Kdoví, jestli je to pravda.“

„Už nikdy nebudu s nikým chodit,“ hlesla jsem.

Matka si povzdechla. „Asi je to částečně moje vina,“ řekla nakonec.

Zbystřila jsem.

„Tvůj otec občas říkal věci...“

Tímhle směrem jsem řeč zavést nechtěla. „Mami...“

„Ne, ne, Cannie, nech mě domluvit.“ Zhluboka se nadechla. „Choval se hrozně. Hrozně a hanebně a já mu to nechávala procházet moc dlouho.“

„Co bylo, to bylo,“ řekla jsem.

„Mrzí mě to,“ řekla matka. Pochopitelně jsem to od ní neslyšela poprvé, ale přesto mě ta slova pokaždé ranila, protože mi pokaždé připomněla, za co se omlouvá a jak drsné to kdysi bývalo. „Mrzí mě to, protože kvůli tomu jsi, jaká jsi.“

Vstala jsem, popadla kelímky, posbírala použité ubrousky a zbytky preclíků a zamířila k odpadkovému koši. Matka se mi držela v patách. „Jaká jsem?“ zeptala jsem se.

Zamyslela se. „Neuneseš kritiku.“

„Ty mi máš co povídat.“

„Nejsi spokojená s tím, jak vypadáš.“

„Ukaž mi ženskou, která je,“ opáčila jsem. „Jenže ne každá má to štěstí, že někdo rozebírá její nedostatky před milióny čtenářů *Moxie*.“

„A přála bych si...“ Smutně se podívala po stolcích uprostřed tržiště, u nichž seděly rodiny, jedly sendviče, popíjely kafe a četly si *Examiner*. „Přála bych si, aby sis víc věřila. Třeba v lásce.“

To bylo další téma, které jsem s matkou, co na stará kolena objevila, že je lesba, rozhodně nechtěla probírat.

„Najdeš toho pravého,“ ujišťovala mě.

„Zatím jsem neměla moc z čeho vybírat.“

„Bylas moc dlouho s Brucem...“

„Prosím tě, mami!“

„Byl sympáťák. Ale vím, žes ho tak úplně nemilovala.“

„Myslela jsem, že s heterosexuálním poradenstvím už jsi skoncovala.“

„Jen občas vystoupím jako zvláštní host, když je to potřeba,“ pronesla zvesela. U auta mě neohrabaně objala, což na ni byl obdivuhodný výkon. Máma je skvělá kuchařka, umí bezvadně naslouchat a má dobrý odhad na lidi, ale na citové projevy si moc nepotrpí. „Mám tě hrozně ráda,“ řekla mi, což u ní taky nebylo obvyklé. Ale neprotestovala jsem. V tu chvíli jsem brala veškerou lásku, která se mi nabízela.

3

V pondělí ráno jsem seděla v čekárně plné tak rozměrných žen, že by stěží přehodily nohu přes nohu. Mačkaly jsme se v příliš malých křesílkách v sedmém patře Centra pro redukci hmotnosti a poruchy příjmu potravy při Filadelfské univerzitě a mně táhlo hlavou, že kdybych tomu tady šéfovala já, pořídila bych do čekárny gauče.

„Jenom nám vyplňte pár dotazníků,“ usmála se na mě zpoza pultíku vychrtlá zdravotní sestra a podala mi centimetr tlustý štos papírů, psací podložku a propisovačku. „Tamhle je něco k snídani,“ zašvitořila zvesela a ukázala na hromadu suchých rohlíků, vaničky nízkotučného taveného sýra a džbán oranžového džusu, na kterém plavala tlustá vrstva dužiny. Copak by tady někdo jedl? pomyslela jsem si, bez povšimnutí jsem rohlíky minula a posadila se s dotazníky pod plakát, na kterém stálo „A jdou dolů... jedno po druhém!“ Ukazoval modelku ve

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!